

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Дл. № 78 К-1. 10/15
Дата 24.02.16г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Рег. № 812100-7674, екз. № 8
23022016 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

от Румяна Бъчварова – министър на вътрешните работи

по конституционно дело № 10/2015 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 18, ал. 2 от Закона за Конституционния съд изразявам следното становище по конституционно дело № 10/2015 г., образувано по искане на главния прокурор на Република България, с което оспорват разпоредбите на чл. 29, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 и чл. 30, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА), като противоречащи на чл. 4, ал. 1, чл. 5, ал. 1 и ал. 2 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България (КРБ):

Изцяло подкрепям мотивите, изложени от главния прокурор, с които иска обявяване на норми от ЗА за противоконституционни.

В чл. 134, ал. 1 от КРБ е прогласена независимостта на адвокатурата. Безспорно на адвокатите се дължи нужното съдействие пред органите на досъдебното производство, административните органи и други служби, така както е регламентирано в чл. 29, ал. 1 от ЗА. С чл. 29, ал. 2 от ЗА законодателят предоставя правомощия на адвокатския съвет да извършва проверка при наличие на сигнал за неказано дължимо уважение или съдействие на адвокат съвместно с представител на съда, органа на досъдебното производство, административния орган или служба. Повод за започване на проверката е субективното възприятие на адвоката, че не му е указано необходимото уважение и съдействие, без да е необходимо да се предоставят обективни факти и обстоятелства. С тази проверка се цели инспектиране дейността на изброените длъжностни лица, като по същество се цели

ангажиране на тяхната дисциплинарна отговорност по ред, различен от установения в други актове – Закона за съдебната власт, Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), Закона за държавния служител (ЗДСл), Кодекса на труда (КТ).

Основание за инициране на проверката е „неоказване на дължимото уважение” на адвокат, което по своето естество е нарушаване на етичните правила за поведение и „неоказване на дължимото съдействие”, представляващо неизпълнение на служебните задължения на съответното длъжностно лице.

По отношение на служителите на МВР тези нарушения представляват самостоятелни правни основание по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗМВР за реализиране на дисциплинарна отговорност и по чл. 89, ал. 2 от ЗДСл. Предвид изложеното нормата на чл. 29, ал. 2 от ЗА е в колизия с нормите на ЗМВР и ЗДСл, регламентиращи материята за реализиране на дисциплинарната отговорност на служителите на МВР.

В чл. 29, ал. 3 от ЗА се създава задължение за ръководителите на съда, на досъдебното производство, на административния орган или служба „да посочат представител” за участие в проверката като законодателят е определил преклузивен 7-дневен срок. Недопустимо е да се създават задължения за трети лица, които не попадат в кръга от субекти, посочени в чл. 1 от ЗА.

Разпоредбата на чл. 29, ал. 3 от ЗА се дерогира от тази на ал. 4, съгласно която проверка се извършва винаги, дори и административният ръководител да не е посочил свой представител.

Посочените разпоредби противоречат на чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, съгласно който само дисциплинарно наказващите органи, посочени в чл. 204 от ЗМВР, имат право да разпореждат образуването на дисциплинарно производство.

С нормата на чл. 30, ал. 1 от ЗА се дава възможност на адвокатския съвет да „прецени” дали е виновно поведение на длъжностно лице, различно от адвоката, на което може да се търси всякаква по вид отговорност -наказателна, дисциплинарна, административнонаказателна.

В ЗМВР и актовете по неговото прилагане и по-конкретно Инструкция № 81213-470/2015 г. за определяне на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи е регламентиран редът за образуване на дисциплинарно производство срещу служители на МВР. В тези нормативни актове не е предвиден друг орган, извън изрично овластените с това правомощие, било то и Адвокатския съвет, да прави „предложение” за търсене на дисциплинарна отговорност.

В чл. 222, ал. 2 от ЗМВР (отм.) законодателят бе регламентирал правото на наблюдаващия прокурор да прави предложение за налагане на дисциплинарно наказание на разследващи полицаи, нарушили сроковете, предвидени в НПК или когато са извършили действия, необосновано забавящи наказателното производство. Това бе единствената правна възможност на разследващи полицаи да се търси дисциплинарна отговорност, като

проверката срещу тях да се извърши по предложение на орган на съдебната власт. В сега действащия ЗМВР такава правна възможност не е предвидена, т.е. законодателят е преценил, че е недопустимо орган на съдебна власт да се намесва при вземане на решение на административния орган за ангажиране на дисциплинарна отговорност на подчинени нему служители.

С атакуваните от главния прокурор норми от ЗА законодателят е дал възможност на още едни орган, наред с определените в ЗМВР и ЗДСл, да извършва действия, свързани с реализиране на дисциплинарната отговорност на служителите в МВР.

С разпоредбите на чл. 29, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 от ЗА законодателят възлага властнически правомощия на адвокатския съвет, който като структура е извън системата на държавната власт. Намесата на адвокатурата в дейността на органите на държавна власт е в противоречие на решение № 8 от 01.09.2005 г. по конст.дело № 7/2005 г. на Конституционния съд. В мотивите на решението КС подчертава изрично, че трите власти - законодателна, съдебна и изпълнителна трябва да се намират в динамично равновесие, което се постига със сътрудничество и взаимодействие. Органите на държавна власт имат право при спазване на конституционно установения ред да извършват взаимен контрол, но така че да не се нарушава независимостта им. Конституцията на Република България не регламентира възможността адвокатурата да контролира трите власти – законодателна, изпълнителна и съдебна. С нормите на чл. 29, ал. 2, ал. 3 и ал. 4, и чл. 30, ал. 1 от ЗА законодателят по противоконституционен начин е възложил на органите на адвокатурата да се включат в механизма за взаимен контрол между отделните власти. С установяването на факти, удостоверяващи виновно поведение на длъжностно лице от съдебната или изпълнителната власт, се допуска намеса в тяхната дейност, което е в противоречие както на ЗСВ, така и на разпоредби на ЗМВР. В чл. 15, ал. 1 от ЗМВР изрично е посочено, че дейността на разследващите полицаи се осъществява по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, като при осъществяване на своите правомощия се ръководят от вътрешното си убеждение и от закона.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С оглед на изложените аргументи, считаме че искането на главния прокурор на Република България, с което оспорват разпоредбите на чл. 29, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 и чл. 30, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА), като противоречащи на чл. 4, ал. 1, чл. 5, ал. 1 и ал. 2 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България (КРБ) е основателно и следва да бъде уважено.

МИНИСТЪР:

РУМЯНА БЪЧВАРОВА

